

UN DIA NORMAL

Les portes del metro es van tancar hermèticament darrere seu i la Beth va començar a avançar amb dificultat entre l'atapeïda massa de viatgers abrigats, cap al fons del vagó. Eren dos quarts de vuit del matí i la línia verda del metro de Barcelona estava plena de passatgers mig endormiscats que encara havien de fer el primer cafè del dia.

Es va recolzar en una de les barres metàl·liques del vagó i va donar un cop d'ull al panell lluminós que hi havia a sobre de la porta per calcular el temps de què disposava fins arribar a la seva destinació. Havia agafat el metro a la parada de Fontana, a dues travessies del seu apartament, en ple barri de Gràcia, i havia de baixar a Plaça Catalunya, tres estacions més endavant. Disposava, per tant, de deu minuts escassos per organitzar-se mentalment el dia.

Generalment feia aquest desplaçament en el seu Ilustrós Mini Cooper beige i l'aparcava directament al pàrquing vigilat de l'edifici on treballava, però avui havia hagut de deixar el seu cotxe a en Johan, que havia passat tota la nit amb ella i que, quan encara no eren les cinc de la matinada i havia marxat cuita-corrents per dirigir-se a l'aeroport, no havia pogut engegar el motor del seu Saab.

La Beth va dissimular un badall amb el dors de la seva mà enguantada i va pensar que al migdia s'hauria d'atansar al taller mecànic a deixar les claus del Saab i demanar-los que anessin a fer-li un cop d'ull. I encara bo que estava aparcat en una zona lliure de pagament, així no s'hauria de preocupar per cap possible multa.

Una frenada brusca del conductor del metro la va fer tornar dels seus pensaments. Per un moment va lamentar no haver agafat un taxi, però ja havien arribat a Passeig de Gràcia i la propera parada era la seva. Va intentar avançar cap a la porta per situar-se en una posició més còmoda a l'hora de sortir del vagó, però l'aglomeració de gentada li ho dificultava considerablement. Això li va recordar que possiblement no havia viatjat en metro a aquestes hores del matí des que anava a la universitat, feia ja... quants anys? Més de quinze, ben segur.

Ara en tenia trenta-vuit, i considerava que, almenys en el terreny laboral, les coses li havien anat força bé. S'havia llicenciat en psicologia a la Universitat de Barcelona en un temps rècord, tres anys i mig. Amb tan sols vint-i-un anys va poder disposar dels diners de l'assegurança de vida dels seus pares, mestres tots dos, que havien mort en un tràgic accident ferroviari durant un viatge a l'Índia, quan ella encara assistia a l'escola primària, i va decidir prosseguir els seus estudis a l'estranger. Es va matricular a uns cursos de doctorat en psicologia infantil a la Goethe Universität de Frankfurt, on es va doctorar amb cum laude quatre anys més tard.

Parlava perfectament l'anglès i l'alemany, i el mateix dia que va presentar la seva tesi al tribunal alemany, durant el transcurs del dinar de celebració posterior,

que va tenir lloc en un luxós restaurant de la ciutat amb l'assistència de tutors i delegats dels departaments de psicologia de tres universitats diferents, va rebre una oferta per quedar-se al país treballant com a investigadora en un institut universitari de psiquiatria infantil i adolescent de Leipzig, al departament d'investigació clínica. La temptació de l'oferta va durar només fins a les postres. Mentre sospesava entre els seus dits la cullereta platejada amb la darrera porció del deliciós pastís sacher que els havien servit, va recuperar el sentit comú que la caracteritzava. A Barcelona, i això ho sabia del cert, podia tenir-ho tot, la pràctica de la psicologia infantil i, alhora, la investigació, una investigació no tutelada ni lligada als interessos de cap organisme públic o privat. El seu camí passava per un retorn a la seva ciutat natal i l'exercici de la psicologia dins del camp privat.

En tornar a Barcelona es va instal·lar provisionalment a la seva habitació d'adolescent, a casa de la seva àvia materna, la Teresa Bosch, que era qui havia tingut cura d'ella després de la mort dels seus pares i amb qui tenia una relació molt bona, plena d'afecte i de petits detalls. Des d'aquella base va emprendre amb energia la doble tasca de cercar un apartament per a ella sola i d'obrir un consultori de psicologia infantil.

Una veu femenina lleugerament nasal va anunciar a tots els passatgers del vagó que la parada següent era Plaça Catalunya, un punt neuràlgic de la ciutat amb enllaços amb altres línies de metro i de tren. La Beth va sortir del vagó gairebé a pressió, amb un aplec d'altres viatgers que es van anar escampant silenciosament cap a diferents direccions. Ella es va cordar

bé els dos botons superiors del seu abric mentre es dirigia a la sortida de la boca nord i va ascendir al carrer per les escales mecàniques. En contrast amb l'ambient carregat de l'estació de metro, l'aire fred de desembre la va confortar. Tornava a respirar.

—Aquí, Beth! —qui la cridava, agitant una mà a l'aire, era la Maica, la psiquiatra amb qui compartia la consulta.

La Beth es va dirigir a una de les nombroses tauletes plenes de gent que hi havia a l'àmplia vorera exterior de la cafeteria Zurich. Fins i tot a ple mes de desembre, els elegants tendals de lona blanca i uns quants radiadors metàl·lics dissenyats expressament per a funcionar a l'aire lliure protegien els clients del fred de primera hora del matí.

—Un cafè amb llet ben calent i un croissant, si us plau —va demanar la Beth al cambrer abans de seure.

Les dues dones quedaven per esmorzar plegades cada matí en aquella cafeteria concorreguda de la ciutat, que estava situada a cinc minuts a peu de la consulta que tenien en un gran edifici senyorial de la Rambla de Catalunya. Era una estona relaxada de reunió diària que els servia per posar-se al dia mútuament sobre les respectives agendes i per discutir aspectes de pacients que compartien. De vegades, però, aquelles converses professionals acabaven derivant cap a aspectes més personals, i és que, més enllà de la seva relació com a companyes de feina, la Beth i la Maica havien esdevingut dues bones amigues.

La Beth va posar al corrent la seva amiga sobre el problema que havia tingut en Johan amb el cotxe. La Maica l'escoltava amb un mig somriure als seus llavis

espectacularment pintats de granat, que anaven quedant amagats darrere de la seva tassa de cafè doble cada vegada que feia un petit glop.

Des del primer dia que la va conèixer, la Beth va considerar que la Maica era una dona molt atractiva i, a més, seductora. Tenia trenta-set anys i un cos atlètic que mantenia a base de dures sessions gairebé diàries d'spinning. Acostumava a pentinar la seva llarga melena pèl-roja a l'estil de Rita Hayworth, amb una marcada ona que li queia graciosament davant d'un dels seus ulls foscos. Tanmateix, encara treia més partit al clàssic pentinat, si era possible, en contrastar-lo amb un vestuari on sovintejaven les peces ajustades i de tall desigual, de colors llampants i estampats geomètrics.

Al seu costat, la Beth sovint tenia la impressió d'anar vestida com si li portés, no només dos anys sino, com a mínim, una generació de distància. Ella era molt més discreta, acostumava a portar la seva melena castanya agafada en un recollit desenfadat, que s'aguantava perillosament a la part superior del seu cap gràcies a un dels molts bastonets de bambú polit que feia temps que col·leccionava. El vestuari, funcional, es basava en una sèrie de sobris vestits jaqueta fàcilment combinables entre si, que ella s'encarregava de personalitzar amb llargs fulards de seda verge i grosses arracades de plata treballada artesanalment. A mida que avançava el dia, els flocs de cabell que se li anaven escapant del pentinat l'ajudaven a suavitzar unes faccions un pèl dures, el nas recte, els pòmuls alts i les celles arquejades en un gest lleugerament irònic.

Quan la Beth va haver acabat de posar al dia la Maica sobre els seus problemes matutins, van passar a

parlar sobre el cas de l'Àlex, un nen de deu anys que els havia estat derivat des del servei psicopedagògic d'una escola concertada amb un expedient de dèficit d'atenció. El cas és que la Maica ja havia vist l'Àlex en una primera consulta i tenia dubtes sobre el diagnòstic que s'havia fet des de l'escola. Van acordar examinar conjuntament l'Àlex en una segona visita que tenia concertada a les onze del matí i després trobar-se a darrera hora de la tarda per contrastar opinions.

Abans d'aixecar-se per anar cap a la consulta la Beth va demanar una aigua per emportar-se i va pagar el compte de totes dues. Avui li tocava a ella.